

[Justitsministeren.]

slåede bestemmelse som et meget væsentligt fremskridt.

Løvrigt er bestemmelserne i udlændingeloven i det store og hele en kodifikation af gældende ret, herunder den praksis, der har udviklet sig på grundlag af fremmedloven af 1875, men jeg har forsøgt på nogle punkter at forbedre udlændingenes retsstilling ved at henlægge afgørelser, der nu kan træffes af politiet, til justitsministeriet.

Hvad angår de ændringer, som lovforslaget er undergået i folketinget, skal jeg henlede opmærksomheden på bestemmelsen i § 8, stk. 1, sidste punktum, hvorefter den udlænding, der hensættes i forvaring af politiet, skal underrettes om sin adgang til at begære spørgsmålet om fortsat tilbageholdelse indbragt for retten. I § 8, stk. 2, er fristen, der skal forløbe, inden sagen kan bringes for retten, ændret fra 14 dage i mit oprindelige forslag til 10 dage, og det samme gælder fristen i § 8, stk. 4, om indbringelse for justitsministeren i tilfælde, hvor sagen ikke kan bringes for retten. I § 8, stk. 2, bestemmes det endelig, at retten såvidt muligt kun bør bestemme fortsat tilbageholdelse i et i kendelsen angivet tidsrum. Dette var oprindeligt kun udtalt i bemærkningerne til lovforslaget, men der var i folketingsudvalget ønske om at få bestemmelsen optaget i loven, og det har jeg kunnet tiltræde. Bestemmelsen er i og for sig ret selvfølgelig. Endelig skal jeg om udlændingeloven kun nævne, at de oprindelige 6 paragraffer om straf under behandlingen i folketinget er blevet sammenarbejdet til 2 paragraffer med samme strafferamme. De øvrige ændringer er overvejende redaktionelle og behøver ingen nærmere omtale.

Forslaget til en paslov bygger også i det store og hele på de nugældende regler, men jeg har også på dette område søgt at skabe forøgede garantier for borgerne. Det er dels sket ved, at bestemmelserne om nægtelse eller inddragelse af pas, der nu findes i kgl. anordning af 27. november 1946, foreslås optaget i loven, modificeret noget, dels ved at en person, der rammes af bestemmelserne, får adgang til at begære spørgsmålet om nægtelse af pas eller inddragelse af pas indbragt for retten.

De under behandlingen i folketinget foretagne ændringer går bl. a. ud på at udforme nærmere processuelle bestemmelser om behandlingen af de nævnte retssager. Endvidere er bestemmelserne om danske statsborgeres anmeldelsespligt ændret derhen, at der nu kun er hjemmel til at foreskrive, at hotelgæstens navn, stilling og

bopæl skal indføres i en protokol. Dette problem har jo iøvrigt under diskussionen både i folketinget og i dagspressen fået alt, hvad der kan tilkomme det, og jeg tror, der kan være enighed om at gennemføre bestemmelsen i den skikkelse, den nu har fået.

Endvidere er straffebestemmelserne på samme måde i udlændingeloven søgt affattet mere rationelt og i færre paragraffer, og endelig er der et par ændringer, som skyldes, at nogle bestemmelser i udlændingeloven, der også vedrører danske statsborgere, nu er optaget i pasloven, for at de bestemmelser, der regulerer danske statsborgeres forhold med hensyn til pas og ind- og udrejse, kan blive samlet dér.

Det vil efter min opfattelse være et overordentligt gode, om det nu kunne lykkes at få samlet og moderniseret fremmed- og paslovgivningen, og jeg skal derfor med disse bemærkninger tillade mig at anbefale lovforslagene til en hurtig og velvillig behandling i det høje ting.

Hans Hansen: De foreliggende lovforslag skal jo erstatte loven af 1875 om tilsyn med fremmede og rejsende med senere ændringer og tillæg. Der har gentagne gange været fremsat ønske om modernisering af denne lovgivning, og der har også, som justitsministeren udtalte, været fremsat forslag derom, uden at det er lykkedes at gennemføre dem.

Jeg finder, at det er meget hensigtsmæssigt, at den højtærede justitsminister har delt denne lovgivning i to selvstændige love, den ene vedrørende udlændinges forhold og den anden vedrørende forhold for danske statsborgere.

I bemærkningerne til lovforslag om udlændinges adgang til landet, står der, at „grundsynspunktet for en lovgivning på dette område må være ikke at lægge større hindringer i vejen for det frie rejsesamkvem mellem folkene end bydende nødvendigt“. Et sådant motto for lovgivningen på dette område hilser jeg med største tilfredshed, og jeg takker den højtærede justitsminister for fremsættelsen af disse lovforslag. Jeg tror også, jeg på dette tidspunkt kan ønske den højtærede justitsminister tillykke med denne lovgivning.

Som det blev sagt ved forelæggelsen, har de to lovforslag i folketingsudvalget fået en meget grundig behandling. Der er foretaget en lang række ændringer, som justitsministeren nu har gennemgået. Jeg skal derfor kun gøre et par bemærkninger om nogle enkeltheder.

Med hensyn til lovforslaget om udlæn-